

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Udvalgte digte

Citation: Aarestrup, Emil: "Udvalgte digte", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 211.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup07val-shoot-idm139875154200480/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Digte efter 1838

Den Sovende

Lad mig dække dine spæde
Fødder, mens du sover, Hulde,
Som en vaersom Gartner dækker
Sydens kjælnø Bløst for Kulde!

Lad mig lægge dine Arme,
Ubevidste at de trykke,
Om min Hals, som en Guirlande,
Som et pragtfuldt Ordenssmykke!

Lad mig sovende dig holde
Paa mit Knæ – hver Puls, som banker,
Hvert et Hjerteslag, mig bringer
Blide Følelser og Tanker!

Lad mig Hovedet, som drømmer,
Vaersomt paa min Skulder bære;
Hver en Bugt af dine Lokker
Er for mig en Skjønhedslære!

Som et Landskab venter Solens
Opgang i de varme Nætter,
Vil jeg vogte paa dit Aasyn,
Til dit Øielaag sig letter.

Til dit vaagne Blik mig smiler
I sin Mildhed tusind Glæder;
Til din Røst med Vellyd fylder
Disse tause, døde Steder.

213

Drømmen

Jeg drømte, at jeg saae dig staae
I dunkle Telt,
Ved Nattens Lampe, hvor jeg laae,
En mødig Helt.

Jeg drømte, at du saae dig om,
Med frygtsomt Blik,
Og lyttede, om nogen kom,
Om Nogen gik.

Jeg drømte, at du slog med Flid
Din Kjortelbræm
Op over Armen, rund og hvid,
Og sneg dig frem.

Jeg drømte, at din høire Haand
Et Glavind drog
Ud af det mørke Klædebon –
Mit Hjerter slog!

Der stod du, rædsfuld og bleg,
En rank Judith,
Og i min Strube følte jeg
Det dybe Snit.

Med Haanden knyttet i mit Haar,
Bestænkt med Blod,
Du stirred paa det røde Saar,
Med sælsomt Mod.

Min Pande var saa hvid som Sne –
Den kyssed du;
Min Mund, den var saa kold som Sne
Den kyssed du.

214

Kjære Ven! Jeg har faaet en Maneer ...

Nysted 23de Dcbr. 1837

Kjære Ven! Jeg har faaet en Maneer – som Du seer – der behager mig, om ikke Andre, meer og meer, – hvorved jeg i en Fart, – meget snart, – og med al Uleilighed spart, – kan gjøre mit Inderste klart, – sigte hvad jeg vil, rimet og rart, – paa en konstig Art, – og uden Beskyldelse – for Mangel paa givne Løfters Opfyldelse – Ja, jeg kan hive, – drive – alle mulige Sager ind i Brevets fiirkantede Skive, – om de var nok saa stive. – Saaledes for Exempel – rækker jeg Dig nu, under eget Stempel, – mit poetiske Tempel, – ikke af Kort, – der falde omkuld og veires bort, – men af Blade, – saa hvide og fine som om de gjemte Chocolate, – og beder Dig indstændigst, – ubændigst, – hvormeget end Interessen – byder Dig, at det, der kommer fra Pressen – snaarest muligt kritiseres – maltraiteres, – spoleres – og som Maculatur til Kræmmerhuse approberes, – at Du, siger jeg, dog, – af Venskab for mig arme Skrog – og min Bog, – gjør Alt hvad Du anseer for Mulighed, – for at prise i Digtekonsten min Duelighed, – min Muses Jomfrulighed; – at Du løfter til Skyerne, – og udbasuner i Byerne – min Pens elastiske, – plastiske, – bombastiske – Sprætninger og Sprutninger, – min Hjernes gode Beslutninger, – til Trods for Forstandens Forputninger; – min Ærefrygt for det Loyale, – Colossale, – Ideale, – Universale, – og at Du skjuler mit Hang til det Gale, – Fatale, – Liberale, – Triviale, – uden Hoved og Hale, – der lyser ud af min Tale. – Jeg beder Dig, ikke senere – Dig for at recommendere – til Alle og Enhver, – men især – ved L'hombrebordet i Klubberne, – paa Børsen til ærlige Folk og Beskupperne, – i Damedirler til Egestubberne, – saavelsom til Rosenknupperne – mig, din intimeste Ven iblandt Aarestrupperne!

Lad Ingen læse, – stikke sin Næse – i dette Mudder – og Sludder; – især ikke den, med mine Sager i længere Tid asende, – stakels Winther, saa bliver han rasende. – Men hils Din Broder, – No 2 blandt gode Ho'eder, – hvem jeg snart skriver til, som jeg formoder; – og hende, – som Du har gjort til tvende, – maaskee til trende, – O, jeg er reent overende! – din søde, – bløde, – kjærlige, – herlige – Ægtehustru og Frue, – der smykker Din Sal og Din Stue, – bedre end Raphaels ypperste Billede, – om Du det stillede

215

– hen, – min Ven, – farveblændende, – hjertetændende, – Uskyld og Fromhed sendende, – paa Skjødets en Engel, – i Haanden en Liliestengel. –

Og nu, farvel! Han, som kaster – Sneen om vaklende Taarne og vildfarne Master, – klumper Havet til Iis, – og lader Stjernerne synge sin Priis, – han vogte Dig Huset for Fare! – Han Dit Hjerte og Alt, hvad dertil hører, bevare! – i det nye Aar som i det gamle! – Han cengang os Alle, som glade Børn, om sin Skammel forsaml! – –

Din
E Aarestrup

Tilegnelse

Her seer Du nogle Digte
Et yndigt Allehaande;
Men det er dine Læber
I mine Vers, som aande.

Jeg dirrer kun som Strengen,
Der af din Finger rores;
Jeg er det fjerne Eccho,
Som af din Stemme høres.

Det Stilhedsdyb, i hvilket
Dit mindste Suk gjenlyder,
Det Speil, hvori dit Aasyn
Sin skjønne Straale bryder.

Du er det fine Øre,
Hvorom sig Lokken kruser,
Og jeg den hule Concha,
Som koger og som suser

216

Som trods sin indre Tomhed
Harmonisk lader høre
En Brummen og en Syngen –
Men kun, kun *ved Dit Øre!*

Yndig er Ourebygaard i Sommerens blussende Skjønhed ...

Yndig er Ourebygaard i Sommerens blussende Skjønhed
Med den glindsende Fjord, Marker og Skov ved sin Fod;
Fagert det hvide Slot sig hyller i kjølede Skygger
Som for Solen en Mø grønt i det flagrende Slør
Reisende komme at see de duftende Roser og Ranker
Gangenes ziirlige Bugt, Skjønheds og Roligheds Hjem
Alle beundre den Haand, der ordned den landlige Rigdom,
Og i Naturens Skjød sylesed med lykkelig Konst
Skibene seile forbi den skovrige Kyst, og med Stolthed
Vaier det danske Flag; her er der hjemligt og godt –
Alle, hvadenten de kom i glimrende Vogne, fulgt af en Stovskey
Eller paa vandrende Fod, støttet til Betlerens Stav –
Alle forlade dig, Ourebygaard, med Tak og med Glæde,
Ønskende Lykke og Held over dit gjæstfrie Tag –
Men ved Vintertid, naar Solen kaster tungsindigt
Enkelte Blik – som nu – over den knagende Iis,
Ingen Sommerfugl mere omflager de buskede Volde,
Skoven mangler sit Løv, Marken sit bølgende Ax –
Siig, hvad kalder idag den festlige Skare til Slottet?
Som var Naturen paany vaagnet til Blomstring og Liv?
Stille du smiler, og hvidsker i Øret den fremmede Spørger:
Viid, i mit Indre er, Sommer og Vinter, en Flor –
Ei blot, opklækket ved Øvnens Glød, af sydlige Væxter,
O, en langt sjeldnere Flor, fager og prægtig at see –
Men blandt hvad Yndigt og Bly du finder omhvelvet af Muren
Og af hvad Kraftigt og Stærkt Huset med Rette er stolt –
Festen gjelder idag kun een – men een fremfor alle –

217

Een, i hvis rene Sjæl, Blomstringen evig er ung
Borgens Frue, den ædle, hvis Sind er stille og ydmygt
Men i hvis skjulteste Vraa ikkun det Gode har Hjem
Er du en Ynder af Floras rige, afvexlende Grupper
Det som kan svare til dem finder du i hendes Sjæl
Andagtens Evighedsblomst har der sin frodige Jordbund
Blidhedens stille Grønt qvæger det fremmede Blik
Troskabslilien groer og spreder i Skyggen sin Vellugt,
Venskabs rankende Blomst, Æmheds Rose, de blaa
Gavmildhedens undseelige Blomster – Forglemmigeiskarer
Fylde hver lønlig Krog Øiet tør nærme sig til –
Men – alt formeget jeg talte – her hades den leflende Ordstrøm
Og selv Sandhedens Røst saarer, som Roes og som Bram.
Kom i den gjæstfri Sal! see Kredens smilende Lykke
Og, har du glædet dit Syn, hæv da til Himlen din Bon
At den vil skjærme og frede hvad den jo selv har opelsket
Og at den herlige Flor længe maa blomstre som nu –

Min Ven – Christian Petersen ...

Saxkjøbing 16de Jan. 1839.

Min Ven – Christian Petersen! –

Du kan tænke, hvorledes jeg over Dit Brev forleden – kom i Heden; – søgte blandt mine Sager heden og deden; – i alle Skuffer foroven og neden; – maalte i Længden og Breden; – prøved at skille Klinten fra Hveden; – trak min Staalpen, og stak den atter i Skeden; – puslede Kammen; – pryglede Ammen; – beed af Madammen; – stirred i Kakkellovnsflammen; – slog Hænderne sammen; – og dog tilsidst, Forlangendet ei honoreerte, – men, som den belgiske Bank, falleerte. – Imidlertid menes, – naar Tid forlenes, – og Kræfterne enes, – at Vexelbefalingen – trods, som sædvanlig, Forhalingen, – ikke skal immer savne Betalingen. – Med Rette bliver Du skarlagensrod, – over dette tragikomiske Stød, – Din Vens Nød, – og ringe

218

poetiske Levebrød. – Men, hvorfra i Hast skulde jeg hente – det man kunde fordre, skjøndt ikke vente, – det Fornuftigdydige, – Hørige og Lydige, – ikke Anmassende, – men høist Anpassende, – ikke kritiske – eller politiske, – men Vanillesøde, – Ederduunbløde, – Publikumsomtende, – Bravoombeltende, – kortsagt, Smagfuldtsmidige, – Konstigtusindsidige, – hvor jeg var vant til at finde det Stridige, – Utidige, – det Plumpe, – saavel med Hensyn til Mellemstykke som –, – hvor Hovedet var for stort, – Hjertet forgjort, – og det Hele ikke bedre end –, – Ak, jeg elendige Prakker! – Upoetiske Poppegoie- og Pølsesnakker! – Mine Collegers alleruverdige Makker! – Jeg beder, at Du paa min undseelige Muses Vegne, – og paa mine egne, – med al den Elegants, som nu er Moden, – og som Du kjender, haaber jeg, fra Roden – og Urteboden, – hilser i hendes comfortable Stue – den talentfulde Frue, – hvis Yndigheds Skue – mig altid var en sand, æsthetisk Bespisning, – en hellig Underviisning; – hvis Stemmes Klangfigurer – dybt i min Sjæl har trukket sine Furer; – samt, ikke mindre, – hendes Mand, djærv af Ydre som af Indre, – han, der af Digternes Klumper – og Stumper, – Huller – og Nuller – gjør, ei blot et Bulder, – men Helte med Ansigt og Skulder, – hvis Røst som en Torden ruller; – at Du dem begge, med tilbørlig Udfyldning, – fornøden Forgyldning, – og hvad dertil hører, bringer Din Vens Undskyldning, – at han, istedetfor Bidrag til Nydelsesforvoldningen, – Konstufoldningen, – kortsagt Aftenunderholdningen den 20de Januar, – har, – hvormeget det end i Hjertet skar, – maattet give dette indholdsløse Svar.

Din EA.

P. S. Med næste Post, som fører Pakker, – om Hundreddalersedlerne og andre Ting jeg snakker.

219

Kjøbenhavnske Minder

O I grønne Bastioner,
Hvor den unge Martsviol
Stod ved Siden af Kanoner
I den friske Morgensol!

Marmorkirke, taus og eensom,
Ufuldført, musgroet og huul,
I hvis Helgennische Drengen,
Halv med Gysen, leged Skjul!

Hallandsaas, hvor jeg med Hurra,
Royalistisk nok, sprang om,
Naar, med mange røde Fakler,
Kongen fra Comedie kom!

Gammelholm, hvor jeg Bekjendtskab
Gjorde med den Bølgetop,
Paa hvis Ryg den danske Flaade
Ligger for at raadne op.

O I blanke Spiir og Taarne,
Hvor, hoit over Gadens Stoi,
Alle mine Ungdomsdrømme
Med de hvide Duer fløi!

Snevre, steile Trappegange,
Med den danske Digtekonst
Under Taget, og forneden
Kjelderhalsens Pøbeldunst!

O I matbelyste Hjørner,
Hvor min uerfarne Sjæl
Mangen Skjønhed under Kysen
Kikket ved en Lygtepæl!

220

O du gamle Kongens Have!
Med din Buegang saa bred,
Hvor, som Herkules med Løven,
Konsten med Naturen stred!

Rundetaarn, hvorfra jeg skued
Byens Tage, Rødt og Graat –
Hvor kun Himlen var det Store,
Og alt Andet var saa smaat.

Pfenighausen, Pfenighausen!
Fra din Samling en Bandit
Koronato, brun og fidtet,
Gav min Sjæl romantisk Snit.

O Charlottenborg med Salen
Gibsofyldt og pittoresk!
Din Laokoon mig hvidsked
Førstegang et Par Ord Græsk!

O Theatrets lyse Runddeel
Med din Loge smal og heed!
Femaarsbarn sad jeg deroppe,
Kjeded mig, og – spytted ned.

Hospitalets sorte Gitter!
Ha, en Stank af Dyvelsdræk!
Laasen klirrer, Hængslet skriger,
Bærebøren kommer – væk!

Og dog kan jeg ei løsrives –
Lindetræ med Bænken lav!
Hvor min Fader i det Grønne
Døende mig Haanden gav!

Janitscharmusk ved Vagten!
Ak, som denne Amme her

Tysser paa sin Glut med Ranglen,
Stoied du for Folket der!

Høresalens sorte Tavle!
Circler, Vinkler, Kragetær,
Naar jeg stirred, blev til lutter
Englehoeder – et især!

Kaffehuse og Aviser,
Politik og Snuustobak,
Til Avisen nu som dengang
Hørte Kage, hørte Snak

Nørrefælled, hvor du ryster!
Sælgekoner staae for Skud
Stort i Holger Danskes Briller
Tog sig Kongens Livcorps ud

Prægtig steg min hvide Drage
Høit mod Blæsten stod den fast –
Gjødvad holder ikke bedre
Paa sit Blad, mod Vindens Kast.

Mig betager Hjertets Veemod
Spot og Spøg forslaae kun lidt –
Gamle Minder, gamle Vunder
Springe op, og bløde tidt

Gjem du dette Blad, Veninde,
For Din Stambog blot bestemt –
Ak i Kjøbenhavn har Alle,
Alle Venner snart mig glemt.

Kom, Gudsengel, stille Død ...

Kom, Gudsengel, stille Død,
Læg mig hen til Ro og Hvile
Læg mig i min Moders Skjød
Under Mos og Taarepile

Jeg er træt af Dagens Blaa,
Træt af Nattens Stjernetaage –
Tørnekrandsen har jeg paa –
O jeg kan ei længer vaage –

Jeg har grublet mig saa sløv
Paa den svære Livets Gaade
Jeg er bleven ør og døv
Og kan intet mere raade

Hjertet, som saa ungt og fast
Banked i sin Smerte
Med sin sidste Lykke brast
Koldt er nu mit Hjerte

Tag det bort, min mørke Ven!
Lad det Urnen fylde
Gravens Vugge – red mig den
Blødt du mig indhulle!

Lad mig aande Gravens Duft!
See kun – Bægret har jeg drukket.
O for sidstegang lidt Luft!
Kun et Drag til Afskedssukket!

223

Til Kritikerne –

Om Aanden skulde flagre noget vildt
I Digtekunstens muntre Tivoli,
Forskaan os for et simpelt Politi
Med Spanskrørs-Stok og Messing-Skilt.

Hold jer til det, som er og bliver slet,
Til det, der ei betyder noget Stort,
Til det, I selv bedst kunde have gjort,
Det kan I ordne, deri har I Ret

Men snak ei vidt og bredt i Gudens Lund
Om hvad i Konsten ei bør kaldes godt,
Thi vidste I, hvad der er vigtigt blot,
Saa vilde I beskedent holde Mund.

Er Musen eder ikke kjær – afsted!
Hun døer af Latter over eders Dom
At hun skal være knipsk og snerpet som
Den lille Tøs I gik til Præsten med!

Det Støv, som falder, hvor Apollo stred,
Det hører ei til det gemene Dynd
I feier væk – – thi Poesiens Synd –
Om den veed ikkun Guderne Besked.

Paa en Dag, der er bestemt til Lykønskninger og
Foræringer ...

Paa en Dag, der er bestemt til Lykønskninger og Foræringer –
til Kjærligheds og Hengivenheds folsomme Erklæringer – og skulde
være fri for alle kolde Besværinger – for alle Livets destoværre
bittre Belæringer – var det Bestemmelsen for dette Blad – naar
man skildte det ad – at det skulde indeholde noget, jeg veed nok

224

hvad – noget moderne æstetisk – og dog gammeldags ethisk – noget tiltrækkende magnetisk – egentlig poetisk – og om det var muligt virkelig prophetisk – noget, man ikke kunde læse uden at smile – noget, der ikke traf, som en Tordenkile – men hvori dog hørtes Klang af Apollos Pile – noget, der ikke mindede om kritiske File – men om varme Sommerbølger, der ile – og i en yndig Natur indbyde til Hvile. – Det skulde forsvare sin Plads – ved Siden af en Krands og et Blomsterglas – det skulde være tilpas – mellem de udsøgteste Sager – i et Skjønheds-Lager – uden at være anstrængende – paatrængende – eller overhængende – skulde det harmonere – for ikke at sige concurrere – med hvad de fineste Hænder brodere – med hvad taknemlige Hjerter – ved Nattens eensomme Kjerter – have udgrundet – og udfundet – omdisputeret – og udspeculeret – men hvad neppe Nogen før i Dag har udsponeret – det skulde, for at sige det Høieste – og angive Alt paa det Nøieste – paa en af Aarets faureste Feste – passe for den Bedste – det skulde, skjøndt gennem en Pen, der hører til de strideste, – ikke uskyldighvildeste, – tale til den Blideste, – det skulde, skjøndt kommen fra en af de Uregjerligste og Vildeste – ikke saare den Beskedneste og Stilleste – det skulde ønske Held og Lykke – over den, der fortjener alle Glæders Smykke – det skulde vise hen i Tiden – og pege paa Alt ved Siden, – der i skønne Omflettelser – er fuldt af rige Forjættelser; – det skulde være Billedet af alle Gavers Rundhed – det skulde love Karskhed og Sundhed – det skulde være den sande Veltalenheds Eftertragtelse, – og udtrykke Følelser af Hengivenhed og Hoiagtelse. – Det var Fornemmelsen – af hvad det skulde og burde, det var Bestemmelsen – Maalet, som sattes – tilgiv, Fuldførelsen fattes.

225

Jeg føler Venskab for det Gamle ...

Jeg føler Venskab for det Gamle,
Men elske maa jeg dog det Nye –
For det er dog det Allerældste,
Det Reentforglemte og det Længstforsvundne,
[Det Dybestsavnede, det] – Atterfundne.

Er Du en Christen? – spurgte du mig nylig ...

Er Du en Christen? – spurgte du mig nylig –
Hvadeller en fortvivlet Hedning?
Snart til at troe det ene, snart det andet,
Gav mine Ord dig, Glut, Anledning.

Jeg tilstaaer dig, at det er længe siden,
Jeg tænkte paa en Sag, saa vigtig,
Og det er vanskeligt paa Øieblikket
At fatte Distinctionen rigtig

Dog eet: paa mine mange Synder troer jeg,
Og paa en Himmel – fast i Blinde!
Men jeg er sandselig, og kan min Lykke
Ei i Protestantismen finde.

Det Hellige maa mine Hænder røre,
Maa med det Jordiske sig blande,
Maa sig forvandle, under mine Bønner,
Til Guddomslegemet, det sande.

Saa kan jeg inderligen Een tilbøde,
Som jeg har hos mig, i min Nærhed,
Hvis Hjerter banker som mit eget Hjerter,
Og som er fri for himmelsk Særhed.

226

Ja det er klart, jeg har den sande, rette
Fuldendte Tro, som skaffer Naade,
Som tvende saliggjor – som her i Verden
Kan kaldes den catholske, paa en Maade.

Det er min Tro; den har mig opretholdt
I mangel natlig Tvivlens Time,
Naar jeg omkring dit Landsted, Glut, spadseerte
Og turde ei paa Porten kime.

Med Roser og Ranunkler

Med Roser og Ranunkler –
En broget Sættning,
En deilig Blomstergruppe –
Du fyldte Kurvens Fletning.

Alt trængte sig hinanden
Saa smægtende imøde,
Det Aabne og det Lukte,
Det Hvide og det Røde.

Adskilt og sammenslynget,
Tættrykt og dog forgrenet –
Livsglæden og Dødsangsten
I en Bouquet forenet.

De dufted – aned Intet.
Tre Døgn jeg kunde lædske
De fine Blomsterlæber
Med Regnens søde Vædske.

De glødede, de brændte,
Naar Skyens Urne strømte –

De hvilede mod hinanden –
Det var dem nok – de drømte.

Det var, som da jeg selv i
Vandflodens Strømning skjælved,
Mens over os – os begge –
Regnskjærmens Mørke hvæved.

Jeg glemte Afsked, Klage,
Mens Skyens Sluse strømte –
Jeg holdt din Haand omfattet –
Det var mig nok – jeg drømte.

O hvor smukt dette Landskabs Form i sit dæmrende Mørke ...

O hvor smukt dette Landskabs Form i sit dæmrende Mørke!
Denne forvitrede Eeg, hyllet i viftende Grønt!
Rordrummens tonende Suk i den sivomnikkede Mose
Og gennem Haugens Stakit en fremmed men glødende Duft,
Heliotropens Duft og Ferskentærernes Aande –,
Dæmrende, hvid, i Skyggen af blødt sammenslyngede Buske
Bænkens indbydende Skjød, – I Baggrunden Himmel og Hav.
O, hvor Naturen tilsmiler min Sjæl med rørende Udtryk,
I de sorgmodige Træk hvilken forunderlig Lyst!
Midnat er det vel ei – men dog kan Aanderne færdes.
I denne lune Nat, gennem den rolige Luft
Svæver et Gjenfærd frem, en smægtende Sjæls Aabenbaring,
Som jeg har elsket og end elsker med brændende Qval.
O det er Din! Din vækkende Aand! den fortrolige, kjære!
Der i et sværmerisk Sprog taler fra Strandbred og Sø.
Ja det er Dig – gjenkjendende favner mit Blik Dig
Og Du smiler – jeg seer – sorgende, at jeg ei strax

Strax ei forstod og fatted Din Røst, Dit Blik og din Svæven
At jeg et Øieblik kunde betænke mig paa, hvad jeg mødte
Under en ny Forvandling, flygtig, og let som den første.
O i den kjølige Rø, som Natten mig aander imøde
Og i de zittrende Blink, som Bølgen og Stjernerne kaste,
Hviler et Ord, et Farvel, men ogsaa et Løfte om Gjensyn!
Ikke her alene, ved denne Kysts elegiske Skjønhed
I disse Skyers hensvævende Maanebelysning,
Mangesteder besjæler Din Aand Naturen og Verden
Og – der sees vi igjen, der samles, der favnes vi atter!

Her rasler Skoven og her suser Sivet ...

Her rasler Skoven og her suser Sivet –
Her er den bedste Plads paa hele Øen!
Sø slynger sig om Skov, og Skov om Søen,
Som Faunen holder Nymphen fast om Livet.

Skjøndt Morgenvinden kun dig Barmen kjølte,
Du er saa kold, som stegen nys af Badet;
Og som et flygtigt Tryk af Rosenbladet
Var hvad jeg af din unge Læbe følte.

Ei paaklædt er du, hvad man just det kalder,
– Skjøndt afklædt, en Gudinde, heller ikke –
I Græsset Dine Handsker ikkun ligge,
Kun Schavlet synker, Haarets Knude falder.

At hvile ud paa dette Sted, var Planen!
Hvor tyst! I Bogestammen hugger Spetten!
Vandfuglen pladsker! – Alting ligner Pletten,
Hvor Leda, i sin Uskyld, klapped Svanen.

Naar jeg i Eenrum færdes ...

Naar jeg i Eenrum færdes,
Med stille Grublen vanker –
Da er min Sjæl lysvaagen,
Da sværme mine Tanker.

Fordoblet min Bevidsthed
Det smukke Virvar maaler,
Som det Uendelige
Omkring min Pande straalere.

I Skjønheds underfulde
Mysterier bevandret
Jeg har Dit Væsen hos mig,
Frigjort, men ei forandret.

Let flagrer Psychevingen
Paa Dine Skulderblade,
Og Dine Lokker slynges
Udødelige, glade.

Du tager mig ved Haanden
Som Dantes Beatrice,
Og vil mig Himlens Engle
Og Saligheden vise.

Kun naar en Ven mig møder
Og, som han troer, opliver –
Og naar jeg Selskabskredsen,
Som man har sagt, henriver –

Saa er det som om Livet
Fordulgt tilbagestrømmer –
Det saakaldt Virkelige,
Det troer jeg, at jeg drømmer.

Det vexler og forsvinder,
Det hyller sig i Taager –
Da er det, Sjælen blunder
Og Legemet kun vaager.

Man har Sagn om Borgtapeter ...

Man har Sagn om Borgtapeter,
Hundredaarige, paa hvilke
De afblegede Figurer,
Syete Sting i Sting af Silke,

Faae et sælsomt Liv om Natten –
Stige ned, og, som i gamle
Dage, sig i Cabinettet
Hyggeligt i Maanskin samle.

I de bløde Lænestole
Damerne, med Atlassløbet,
Blændende sig atter kaste –
Munden smiler, rosenløbet.

Ridderne, som paa Tapetet
Man om Dagen knapt kan mærke,
Læne sig til Stoleryggen,
Brune, skjægede og stærke.

Støvede Tangenter trykkes –
Svundne Toner kan man høre –
Gammeldags Galanterier
Hvidskes i et yndigt Øre.

Næsten kunde man misunde
Dette Skyggeliv, hvis ikke –

See! den Skjønne blegner bag sin
Vifte, angst for Solens Blikke.

Selv den tapre Ridder gyser,
Smutter, som den hele Vrimmel,
Ind i Muren, i Tapetet –
Dagen seer kun Støv og Skimmel. –

Saadan gaer det ogsaa Venskabs
Stille Tegn og Billedværker,
De forsvundne Sympathiers
Efterladte Mindesmærker.

Glæmsel, som et Møl, dem gnaver,
Tiden slukker deres Farve –
Kun Erindringsnatten bringer
Flygtigt Liv i deres Larve.

Og, som hist i Borgen, stige
Falmede Figurer, flade
Tegninger, i Mindets Time,
Ud fra disse hvide Blade –

Færdes som i svundne Tider,
Sladdre sammen, gjør sig lystig –
Selv ved Hængegædet rækker
Man hinanden Haanden trostig –

Sukker sit: a rivederla!
Og, som jeg i Aften, smutter
I Tapetet – ak, idet jeg
Verset her paa Bladet slutter.

Du var henrivende paa Børneballet ...

Du var henrivende paa Børneballet
Og endnu meer med myrtevundne Lokker
Tilbederne tog stedse til i Tallet,
Som Sommerfuglene om Liliens Klokker.

Nu til en Digters Viv og Elskerinde,
Med sky Nysgjærrighed, som til en Muse,
Man løfter Øiet op – det Væld at finde,
Der kan poetisk lædske og beruse.

Dog det, som henrev, var bestandig: Qvinden,
Den blonde, kydske, sværmeriske Ynde,
Med Kløft i Hagen, Smilehul i Kinden,
Der før som nu fik Adam til at synde.

Og en af dem, der maa sin Lykke prise,
At have kjendt Din Kraft, Din Blomsterfylde,
Har skrevet disse Linier, før at vise,
Hvordan Du kan fortunle og fortrylle.

Min elskte Viv ...

Den 19de om Morgen.

Min elskte Viv! mit Kiv! mit Liv og yndige Tidsfordriv! Et Ord, kun dette, har jeg endnu at berette: paa Torsdag Kl. 10, da oines vi; da speider fra den fynske Strand Din Mand efter den dampende Snekke, paa hvis Dække staaer en aldrende Qvinde, men en ung Elskerinde, der har ham i Sinde, og som ved Hjulenes drivende Fart, henover Beltets Vande, snart, agter at lande, ile, med Varme, i de aabne Arme, som vente herhjemme, hvor Børnene smile, og hvor en kjærlig Stemme hvidsker: Du Søde, Hulde og Varme! Gud være lovet, jeg har Dig igjen, min Ven, mit Hjertes Fortrolige, her i det rolige, stille Kammer, hvor mine Kys, med sine Flammer, som i

Ungdoms Dage, skal purpurfarve Din Kind, Din Skulder, Din Hage, hvor jeg i Glædesrusen over at have Dig tro og kjærlig tilbage – uden Arrighed, uden Karrighed – herlig og sund, med Rosenmund, med skinnende Tænder, med de kjærtegnende, ærlige Hænder, med det gamle Hjerte, som jeg femogtyve Aar kjender og elsker og ærer som *mit*; Dit Hjerte føler jeg atter banke ved *mit*, *Din Tanke*, uskyldig og reen, atter blandes med *min* – o Levvel, indtil Gjensynets Stund! Jeg kysser kun, nu til et par Dages Afsked, Din Mund, og underskriver mig i fuldeste, sødeste Forstand:

Din Mand.

Hilsen til Alle! især til Emilie!